

Arrest

nr. 52 020 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat L. VAN EECKHAUT en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 december 2000.

Op 28 december 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 24 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 29 oktober 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen dient verzoeker beroep in bij de Raad van State.

Op 4 oktober 2006 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bij wijze van arrest nr. 163.128.

Op 5 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 5 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, § 3 (oud artikel) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2008 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, § 3 (oud artikel) van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juni 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat de bovenvermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Op 3 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Op 2 april 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de partners. In het Rijksregister stond betrokkene van 21.09.2008 tot 24.09.2009 als alleenstaande ingeschreven, vanaf 24.09.2009 stond hij ingeschreven bij iemand anders en sedert 13.03.2010 staat hij opnieuw als alleenstaande ingeschreven. De Belgische partner verblijft (met een onderbreking van 26.07.2009 tot 29.07.2009) permanent in een psychiatrische instelling sedert 29.06.2009. Betrokkene kan niet aantonen dat hij mevrouw regelmatig bezoekt. De advocaat van betrokkene beweert in een e-mail dat er steeds contacten zijn geweest, maar dit kan niet geverifieerd worden. De omschrijving “dat er steeds contacten zijn geweest” is overigens te vaag om een effectieve relatie aan te tonen. Uit het verslag van de politie van Gent d.d. 26.08.2010 blijkt het volgende: Betrokkene beweert zelf deze zomer effectief traditioneel getrouwd te zijn in Iran met een andere dame. Hij beweert nog steeds een relatie te hebben met de Belgische partner die hij regelmatig zou bezoeken in de inrichting waar ze verblijft. Het feit dat hij reeds met iemand anders traditioneel gehuwd is, samen met het feit dat de Belgische partner opgenomen is in een psychiatrische inrichting spreken tegen dat er sprake is van een effectieve relatie. Immers, reeds op 11.07.2007 gaf de procureur des Konings te Gent een negatief advies omtrent een voorgenomen huwelijk van betrokkene met mevrouw, waarin wordt aangehaald dat mevrouw weinig besef heeft van wat rond haar gebeurt en tevens weinig besef heeft van tijd. Een schrijven van de polikliniek voor neurologie van het UZ te Gent d.d. 09.20.2007 geeft aan dat mevrouw gevolgd wordt naar aanleiding van geheugenstoornissen. De vraag stelt zich onvermijdelijk of mevrouw op de hoogte is van het feit dat betrokkene reeds gehuwd is met een andere vrouw. Opnieuw uit het politieverlag d.d. 25.08.2010: betrokkene zegt zelf dat hij door de partner een kaart van duurzaam verblijf heeft en dat hij deze wil behouden (opmerking van ondergetekende van deze beslissing: een F-kaart is geen kaart van duurzaam verblijf). Hij zegt geen toekomst te hebben met de Belgische partner omdat ze nog lange tijd in de inrichting zou moeten blijven. Op de vraag of hij bij haar zou blijven als zijn documenten in orde zouden zijn, antwoordt hij: ik weet het niet. Hij weet niet of zijn vrouw naar België zou komen. Hij is nu bezig zijn problemen met de Belgische partner in orde te brengen. Hij zegt letterlijk dat hij de relatie met de partner wil stopzetten, dat hij geen toekomst heeft met haar, maar dat hij zijn kaart wel wil kunnen behouden. Hier moet zijn advocaat voor zorgen. Hij zegt de relatie binnen dit en 2 à 3 maand te willen stopzetten en geeft toe dat het dan logisch zou zijn om zijn vrouw uit Iran naar hier te laten komen, in de toekomst. Betrokkene kan zich niet beroepen op de voorwaarden van artikel 42 quater §4, 1° de

gezamenlijke vestiging heeft geen 3 jaar geduurd. Betrokkene stond voor het eerst geregistreerd bij de partner op 14.08.2007. Vanaf 29.08.2009 werd de partner opgenomen in de psychiatrische inrichting en er is onvoldoende aangetoond dat betrokkene nog een relatie onderhield met haar."

Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsprincipe en van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; arrest nr. 6255 RvV nr. 16.144/11).

1. Overwegende dat verweerster het volgende stelt in haar beslissing zonder de oorzaak te vermelden van de verschillende adressen en aldus een verkeerde voorstelling maakt van de feiten: 'In het rijksregister stond betrokkene van 21.09.2009 tot 24.09.2009 als alleenstaande ingeschreven, vanaf 24.09.2009 stond hij ingeschreven bij iemand anders en sedert 13.03.2010 staat hij opnieuw als alleenstaande ingeschreven. De Belgische partner verblijft (met een onderbreking van 26.07.2009 tot 29.07.2009) permanent in een psychiatrische instelling sedert 29.06.2009.' Uit de getuigschriften van woonst met historiek van adres d.d. 08.10.2010 blijkt het volgende (stukken 2 en 3):

- Mevr. V. wordt ingeschreven op het adres van de psychiatrische instelling Sint Jan de Deo te 9000 Gent Fraterplein 9 op initiatief van het psychiatrisch centrum op 21.09.2009 (stuk 2).

- Op 24.09.2009 verhuist verzoeker naar 9000 Gent (...) aangezien verzoeker niet alleen kon instaan voor de huur op het gezamenlijk laatste adres van partners te 9000 Gent (...). Verzoeker verbleef een tijdje bij een vriend en verder uiteraard als alleenstaande gezien de opname van mevr. V. (stuk 3).

- Op te merken is, dat dit de reden is dat verzoeker als alleenstaande staat geregistreerd tussen 21.09.2009 (datum inschrijving psychiatrie mevr. V. en 24.09.2009 (datum verhuis cliënt) en deze verandering van adres buiten zijn macht en wil was en is, gelet op de psychiatrische problematiek van mevr. V. en bijgevolg haar inschrijving in de psychiatrie.

- Mevr. V. is sinds 21.09.2009 officieel ingeschreven in het psychiatrisch centrum. Uit een attest van het psychiatrisch centrum d.d. 23.10.2009 blijkt dat mevr. V. opgenomen was in de instelling 'van 29.06.2009 tot 26.07.2009 en van 29.07.2009 tot heden en verder'(stuk 4)

Besluit: verzoeker legt betreffende getuigschriften met historiek van adres voor. Deze getuigschriften zijn perfect consulteerbaar door verweerster in het Rijksregister van de Stad Gent. Dat uit het Rijksregister kan afgeleid worden dat er gezamenlijke vestiging was tot 21 september 2009. Dat dit Rijksregister consulteerbaar is door verwerende partij, nu zij er zelf naar verwijst in de bestreden beslissing. Dat de gezamenlijke vestiging dus geduurd heeft tot en met 21 september 2009 of meer dan twee jaar. Dat verzoeker er dan ook niet kan of wil van uitgaan dat de verwerende partij haar beslissing op een ernstige wijze heeft genomen, nu zij zich zelfs niet gesteund heeft op een correcte feitenvinding, hetgeen nochtans door de zorgvuldigheidsverplichting wordt opgelegd aan het bestuur.

2. Dat verweerster het volgende stelt in haar beslissing maar dat dit niet in overeenstemming is met de gegevens in de realiteit: "Betrokkene kan niet aantonen dat hij mevrouw regelmatig bezoekt. De advocaat van betrokkene beweert in een e-mail dat er steeds contacten zijn geweest, maar dit kan niet geverifieerd worden. De omschrijving 'dat er steeds contacten zijn geweest' is overigens te vaag om een effectieve relatie aan te tonen."

- Uit de briefwisseling - naar aanleiding van de vraag van verweerster tot het voorleggen van bezoekerslijsten door verzoeker aan zijn partner (stuk 5) - tussen de raadsman van verzoeker meester LVH en de voorlopig bewindvoeder Meester D, blijkt het volgende:

- Na telefonisch contact door de raadsman van verzoeker meester LVH met de voorlopig bewindvoeder meester D. wordt een fax d.d. 09.08.2010 verzonden aan meester D. met vraag tot voorlegging van betreffende bezoekerslijst (stuk 6).

-Op 17.08.2010 schrijft meester D. dat er geen bezoekerslijsten door de instelling worden bijgehouden. Tevens dat meester D. bevestigt uit zijn persoonlijke kennis dat wanneer mijn cliënt - in casu verzoeker - niet in het buitenland verbleef er vrij regelmatige contacten waren (stuk 7).

-Op 19.08.2010 verstuurt de raadsman van verzoeker een schrijven aan dienst vreemdelingenzaken met in bijlage de brief van meester D. d.d. 17.08.2010 (stuk 8).

- Op te merken is, dat het aldus meester D. is, in casu de voorlopig bewindvoeder, die betreffende mail stuurt aan de raadsman van verzoeker, en het niet — zoals de bestreden beslissing vermeldt de 'advocaat van betrokkene beweert in een e-mail dat er steeds contacten zijn geweest. De advocaat van verzoeker heeft de brief van meester D. doorgestuurd aan verweerster met de enige mogelijke

aantoning van de regelmatige contacten tussen verzoeker en mevr. V. In casu bevestigt meester D. na contactname met de psychiatrische instelling dat er geen bezoekerslijsten worden bijgehouden en dat er regelmatige contacten zijn geweest.

- Dat de verweerster haar beslissing derhalve steunt op de verkeerde gegevens, met name op een e-mail van ondergetekende raadsman in plaats van op de e-mail van de voorlopig bewindvoerder van mevrouw V, die uiteindelijk een onafhankelijk persoon is die enkel de belangen van mevrouw V. behartigt."

Dat verweerster het volgende stelt in haar beslissing: "Betrokkene kan niet aantonen dat hij mevrouw regelmatig bezocht. De advocaat van betrokkene beweert in een e-mail dat er steeds contacten zijn geweest maar dit kan niet geverifieerd worden. De omschrijving 'dat er steeds contacten zijn geweest' is overigens te vaag om een effectieve relatie aan te tonen. Verweerster vindt 'dal er steeds contacten zijn geweest' te vaag om een effectieve relatie aan te tonen, maar vergeet dat mevr. V. een psychiatrische patiënte was en is dewelke men toch maar alleen kan opzoeken. Meer kan men toch niet verwachten van een partner en zijn vriendin, aangezien de situatie buiten de wil van beide personen is ontstaan. De argumentatie van verweerster spreekt zichzelf tegen, aangezien zij langs ene kant aanvaardt dat mevrouw V. een psychiatrische patiënte is, en zij dus verwijderd is van verzoeker, maar het feit dat er geen bezoekerslijsten worden bijgehouden, niet kan aannemen ook al wordt dit bevestigd door een onafhankelijke persoon in casu de voorlopig bewindvoerder en bijgevolg de instelling terzake. Verweerster schendt duidelijk het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker legt betreffende getuigschriften met historiek van adres voor. Deze getuigschriften zijn perfect consulteerbaar door verweerster in het Rijksregister van de Stad Gent. Dat uit het Rijksregister kan afgeleid worden dat er gezamenlijke vestiging was tot 21 september 2009. Dat dit Rijksregister consulteerbaar is door verwerende partij, nu zij er zelf naar verwijst in de bestreden beslissing. Dat de gezamenlijke vestiging dus geduurd heeft tot en met 21 september 2009 of meer dan twee jaar. Dat het duidelijk is dat verweerster het betreffende Rijksregister geconsulteerd heeft, doch enkel eenzijdig aanhaalt, wat een schending is van het redelijkheidsbeginsel.

Dat Art 42 quater 1, 4° van 15.12.1980 het volgende stelt: "Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de Minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: 4° Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijk vestiging meer."

Verweerster steunt haar beslissing op Art 42 quater 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de partners. Terwijl Art 42 quater 1, 4° van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is omdat: - Dat er geen elementen zijn die duiden op het feit dat van 14.08.2007 tot 21.09.2009 er geen gezamenlijke vestiging meer was, aangezien partijen samen gewoond hebben zoals blijkt uit de attesten terzake (stukken 2 en 3). Er zijn sowieso 2 jaar verstreken en het beëindigen van de gezamenlijke vestiging na 2 jaar is niet te wijten aan verzoeker maar enkel door de opname van mevr. V. in de psychiatrie te Sint Jan De Deo, en bijgevolg overbrenging domicilieadres naar de instelling terzake.

- Er zijn ook geen elementen aanwezig dat gedurende de periode 14.08.2007 tot 21.09.2009 partijen geen partners meer waren.

- Dat verweerster dan ook artikel 42 quater alinea 1, 4° van de wet van 15.12.1980 schendt gezien er geen elementen zijn die aantonen dat verzoeker en zijn partner niet meer zouden samenwonen of een relatie hebben gedurende de periode 14.08.2007 tot 21.09.2009."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet voorziet in de controlemogelijkheid of voldaan is aan de voorwaarden op grond waarvan het verblijfsrecht is verkregen, met name artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 april 2009 in het bezit is gesteld van een F-kaart omwille van het geregistreerd partnerschap met zijn Belgische partner. Op 2 september 2010 wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn.

In een eerste onderdeel van zijn middel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar deze verwijzen naar de gegevens van het Rijksregister. Verzoeker betwist dat men uit de gegevens van het Rijksregister kan afleiden dat er geen gezamenlijke vestiging is. Vooreerst merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing steeds als een geheel dienen te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de gemachtigde hebben doen besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bovendien blijkt ook duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij nergens stelt dat louter uit de gegevens van het Rijksregister wordt afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De motivering van de bestreden beslissing geeft enkel de gegevens weer zoals ze blijken uit het Rijksregister en welke op zich niet worden tegengesproken door verzoeker.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoeker en zijn ‘Belgische partner’ op een verschillend adres wonen, sinds 21 september 2009. Vanaf 21 september 2009 is de ‘Belgische partner’ gedomicilieerd op het adres van een psychiatrisch centrum. Dit wordt tevens bevestigd door het samenwoonstverslag van 23 augustus 2010 en wordt niet betwist door verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat de wijziging in het Rijksregister waardoor hij als alleenstaande is ingeschreven, buiten zijn macht is gebeurd, wijst de Raad erop dat zijn voornoemde grieven geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker en zijn Belgische partner sinds 21 september 2009 niet samenwonen op hetzelfde adres. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen correcte feitenvinding is gebeurd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt wat dit onderdeel betreft, niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van zijn middel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de contacten die er zouden geweest zijn tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet kunnen geverifieerd worden en dat contacten onvoldoende zijn om een effectieve relatie aan te tonen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op verkeerde gegevens, met name op een e-mail van de raadsman van verzoeker in plaats van op de e-mail van de voorlopige bewindvoerder van de Belgische partner van verzoeker, die volgens verzoeker een onafhankelijke positie bekleedt.

Opnieuw dient te worden benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de voorlopig bewindvoerder van de Belgische partner in een fax naar de Dienst Burgerzaken van Mariakerke stelt dat er geen bezoekerlijsten bestaan en “dat er steeds contacten zijn geweest”, maar de frequentie is hem onbekend. Verzoeker kan dus wel gevolgd worden waar hij stelt dat er geen e-mail werd gestuurd door zijn raadsman, doch evenwel dient te worden vastgesteld dat het gegeven of het nu een fax van de bewindvoerder van zijn Belgische partner, dan wel een e-mail van zijn raadsman betreft, niets afdoet aan de vaststelling welke gemaakt wordt in de bestreden beslissing, met name dat er geen bezoekerslijsten blijken te bestaan die kunnen worden geverifieerd. De verwerende partij betwist overigens niet dat er contacten zijn geweest tussen verzoeker en zijn Belgische partner doch stelt dat de regelmatigheid van deze contacten niet kan worden nagegaan nu er geen bezoekerslijsten zijn en stelt vervolgens dat de verklaring dat er contacten zijn geweest (welke niet nader bepaald zijn en niet gecontroleerd kunnen worden) te vaag is om te kunnen spreken van een effectieve relatie. Verzoeker maakt op dit punt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk aangezien uit voorgaande bespreking duidelijk blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, met name dat er geen bezoekerslijsten zijn en dat ze rekening gehouden heeft met de verklaringen van de bewindvoerder dat er wel degelijk contacten zijn geweest.

Voorts betwist verzoeker de beoordeling van de verwerende partij waar deze stelt dat de verklaring dat er steeds contacten zijn geweest te vaag is om een effectieve relatie aan te tonen. Verzoeker benadrukt dat zijn Belgische partner een psychiatrische patiënte is en dat men aldus niet meer van hem kan verwachten dan een bezoek. Verzoeker meent dat de verwerende partij zichzelf tegensprekt daar aan de ene kant aanvaard wordt dat zijn partner een psychiatrische patiënte is en daar anderzijds niet wordt aangenomen dat er geen bezoekerslijsten worden bijgehouden.

Vooreerst benadrukt de Raad nogmaals dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de gemachtigde hebben doen besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om te oordelen dat contacten, al dan niet regelmatig, niet aantonen dat er sprake is van een effectieve relatie. Het is niet omdat men contact met iemand heeft dat er meteen ook sprake is van een relatie. Contacten kunnen een indicatie zijn van een relatie maar dan dient er ook verder gekeken te worden naar de andere feitelijke omstandigheden. *In casu* heeft de verwerende partij mede gelet op het geheel van de omstandigheden waaronder het feit dat verzoeker ondertussen gehuwd is met een andere vrouw en zelf verklaard heeft dat hij zijn relatie met zijn Belgische partner wenst stop te zetten, geoordeeld dat de contacten die er geweest zijn tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet aantonen dat er sprake is van een effectieve relatie.

Verzoeker toont op dit punt niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich tegensprekt, kan hij niet worden gevolgd. De verwerende partij aanvaardt inderdaad dat zijn Belgische partner een psychiatrische patiënte is, maar in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel aangenomen dat er geen bezoekerslijsten zijn, maar is de verwerende partij van oordeel dat bijgevolg ook niet kan worden nagegaan of er contacten zijn geweest en wat de frequentie van deze contacten zijn. Voorts stelt de verwerende partij zoals hiervoor reeds werd besproken dat contacten niet aantonen dat er sprake is van een effectieve relatie. Van een tegenstrijdigheid is geen sprake.

Bovendien dient toch te worden aangestipt dat verzoeker zich beperkt tot kritiek op het onderdeel van de motivering waarin de feitelijke omstandigheden aangaande de huisvesting en de contacten met de Belgische partner worden besproken, doch niets inbrengt tegen de vaststelling dat hij in de zomer van 2010 in Iran met een andere dame is gehuwd en dat hij aan de politie zelf verklaarde dat hij geen toekomst meer heeft met zijn Belgische partner, dat hij zijn relatie met haar wil stopzetten maar zijn verblijfskaart wenst te behouden, alsook dat hij zijn vrouw uit Iran naar hier wenst te laten komen. Daargelaten het begrip dat kan worden getoond voor de situatie van verzoeker die een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten met een psychiatrische patiënte en de eerlijkheid van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verkregen in functie van zijn Belgische partner en dat artikel 42^{quater} uitdrukkelijk stelt dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Conform de rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging, dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie, een

levensgemeenschap moet bestaan tussen de partners, ook al is de verblijfplaats van de partners verscheiden. Indien er echter sprake is van effectieve samenwoning, is er uiteraard ook sprake van gezamenlijke vestiging. Dit is *in casu* echter niet het geval. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot een controle van de gezamenlijke vestiging, kan hij niet anders dan zich hierbij te baseren op de gegevens van het administratief dossier, zoals het adres verstrekt door de vreemdeling bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart waar hij zich met zijn Belgische partner wenst te vestigen en de meegedeelde wijzigingen die erna plaatsgrijpen. Rekening houdend met het geheel van de feitelijke omstandigheden, zoals omstandig weergegeven in de motivering van de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij geoordeeld dat er in het geval van verzoeker geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Waar verzoeker stelt dat er een gezamenlijke vestiging is geweest tot en met 21 september 2009 en dat zijn gezamenlijke vestiging twee jaar heeft geduurd, geeft hij zelf aan dat er op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij, met name op het moment van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was. De gezamenlijke vestiging dient niet enkel op het moment van de aanvraag te bestaan, doch dient te blijven bestaan. Hiervoor kan worden verwezen naar het voormelde artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. De beëindiging van het verblijfsrecht is wel beperkt in tijd, zoals ook blijkt uit het voormelde artikel. Uit de bespreking van het volgende onderdeel van het middel zal echter blijken dat de verwerende partij de wettelijk vooropgestelde termijnen heeft gerespecteerd. Met zijn betoog overtuigt verzoeker de Raad niet van de onredelijkheid van de bestreden beslissing.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de termijn van twee jaar welke wordt vooropgesteld in het voormelde artikel en gedurende welke het verblijfsrecht kan worden beëindigd. Verzoeker is van oordeel dat de termijn van twee jaar echter is verstreken, zodat de verwerende partij zijn verblijfsrecht niet meer kon beëindigen. Verzoeker haalt aan dat hij sinds 14 augustus 2007 tot 21 september 2009 gezamenlijk gevestigd was met zijn echtgenote.

De Raad merkt op dat het niet betwist is dat verzoeker een verblijfsrecht verwierf ingevolge zijn geregistreerd partnerschap met een Belgische vrouw en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen op basis van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling laat toe het verblijfsrecht van een vreemdeling te beëindigen gedurende de eerste twee jaar van diens verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt duidelijk dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet begint te lopen "*na de afgifte van een attest van inschrijving*" (*Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52*). De verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat de in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn pas ingaat vanaf de toekenning van de F-kaart.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 3 oktober 2008 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge de door hem, in functie van zijn Belgische partner, ingediende aanvraag tot vestiging. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve *in casu* tot 3 oktober 2010 gebruik maken van de in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. De bestreden beslissing werd op 2 september 2010 genomen, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de termijn van twee jaar reeds verstreken is. Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU